

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ' Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αυτός ο χρόνος θάχρη περισσεύματα γενναία.

Ό Ρωμής την εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητας θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στας Έπαρχίας — και 'στω Έξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει το Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στω χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άνκρατης — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονίεση.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ
Μές' στών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμής μας μιά δεκάρα.

Μηνός Μαρτίου πέμπτη κι' είκοστή,
πανήγυρις του έθνους ξακουστή.

Σαράντα πέντε πούντος και διακόσα,
και θαύματα της Τήνου όσα όσα.

Έορτή μεγάλη
έφεξε και πάλι.

Ό πρωτοστάτης Άγγελος χαράν ευαγγελίζει,
προσφέρει δέ περιχαρής 'στην Μαριάμ τόν κρίνον...
καθénas έμβατήρια και θούρια τραυλίζει
και ούσωμον σηκώνεται το γένος τών Έλλήνων.
Παντού χαρά και άνοιξεις, μοσχοβολούν τα κρίνα,
και κατενθουσιάζεται κι' ή Τρελλοκατερίνα.

Παίζουν λαγούτα και βιολιά και τούμπανα κτυπάνε
και λωποδύται άρκετοι 'στην Βαγγελίστρα πάνε.
Ταράσσεται το πέλαγος, 'φηλά σαλεύουν όρη,
ό δέ Τρικούπης τάγαθα του έθνους τραγουδεί,
κι' οι γίγαντες οι πρόγονοι πλακόνουν όπλοφόροι
με πώγωνα δασύτατον ώσαν του Μαυρουδή.

Μονολογεί ό Δήμαρχος τας χείρας του κινών
και τούς ιερομάρτυρας δέν παύει προσφωνών.
Δαιμονισμένοι ρήτορες και ποιηται προβάλλουν
και τρέχουν χρεωλύσια και τών δανείων τόκοι,
κι' οι Δεσποτάδες έν χορῶ γονατισμένοι ψάλλουν :
«ώ Θεοτόκε, σώσε μας από τόν Θεοτόκη.»

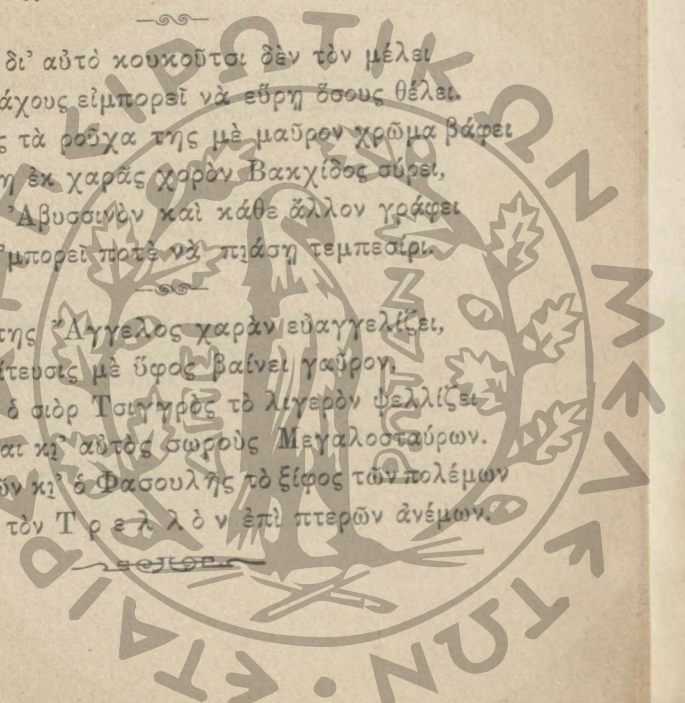
Του Σολωμού τα κόκκαλα ή μουσική μας παίζει
και στρώνεται βασιλικό 'στούς βουλευτάς τραπέζι.
Κι' άν εις αυτές τας εύτυχεις του έθνους περιστάσεις
έφόνευσε σπαρακτικώς ό Μενελίκ ό σκύλος
τόν κραταιόν κυρίαρχον Άβυσσινίας πάσης,
που ήτο σύμμαχος στενός και του Παρίση φίλος.

Τόν Βασιλέα δι' αυτό κουκουται δέν τόν μέλει
κι' από συμμάχους είμπορεί νά εύρη όσους θέλει.
Ουδ' ή πατρίς τα ρούχα της με μαύρον χρώμα βάφει
και μαινομένη εκ χαράς χαράν Βακχίδος ούρει,
τόν δέ πολόν Άβυσσινόν και κάθε άλλον γράφει
έκει που δέν 'μπορεί ποτέ νά πιάνη τεμπεσίρι.

Ό πρωτοστάτης Άγγελος χαράν ευαγγελίζει,
ή δέ άντιπολίτευσις με ύφος βαίνει γαύρον,
κι' ό Χιώτης ό σιδρ Τσιγγρός το λιγερόν ψαλλίζει
και όνειρευεται κι' αυτός σωρούς Μεγαλοσταύρων.
'Αλλ' άνασπών κι' ό Φασουλής το ξίφος τών πολέμων
άνέρχεται εις τόν Τρελλόν επί πτερών άνέμων.

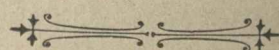

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Μπάμ μπούμ κανόνια, Περικλῆ..
Π.—^{᾿Ω} εορτὴ μεγάλη!..
Φ.—Δοξολογία, τρικαντά, φτερά εἰς τὸ κεφάλι.
Π.—Ἰδοὺ!.. εἰς τὴν Μητρόπολιν ὁ Βασιλεὺς πηγαίνει,
κατόπιν ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ διπλωμάται ξένοι.
Φ.—Ὁ Βασιλεὺς μοῦ φαίνεται κατευχαιστημένος,
διότι τὸ κορίτσι τοῦ ἐπροίκισε τὸ γένος.
Π.—Ἰδοὺ καὶ ὁ Διάδοχος..
Φ.—Χαιρέτα ἕως κάτω...
Π.—Μὰ νά! καὶ ὅλο τῆς Αὐλῆς διαδίνει τὸ φουσάτο.
Φ.—Ταράμ ταμτάμ, ταράμ ταμτάμ, μπάμ μπούμ βροντοῦν
[κανόνια, καὶ γυναικεῖα φαίνονται ποδάρια ᾿στὰ μπαλκόνια.
Π.—Ζήτω λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς μὲ ὅλα τοῦ τὰ μέλη.
Φ.—Μὰ ζήτω κι' ὁ Πρωθυπουργός, ποῦ τὸ καλὸ μας θέλει,
κι' ἠλάττωσε πρὸς πλουτισμὸν ἐκάστου ψωραλέου
καὶ τὸν δασμὸν τοῦ σάπωνος τοῦ ἐκ πυρηνελαίου,
καὶ Νομοσχέδιον βοσκῆς εἰσῆγαγεν ἐσχάτως,
ποῦ τὸ ἀνέπτυξαν πολλοὶ καθ' ὅλον τοῦ τὸ πλάτος,
ἰδίως δ' ὁ Σιμόπουλος εἰς τοῦτο ἡσχολήθη,
ἀλόγων δὲ καὶ λογικῶν ἐχάρησαν τὰ πλήθη.
Ἐνῶ δὲ μέλλον ρόδινον ἐμπρὸς μας ὑποφύσκει
βλέπω τὸ ἔθνος σύσσωμον ᾿στὸ Κεντρικὸν νὰ βόσκη,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀφίνει τὰ κολλάρια
καὶ βγαίνει ἀρχιεπίσκοπος μὲ γκλίτσα καὶ μὲ λιάρα.
Π.—Οἱ παππαφίγκοι μάϊνα καὶ σία ἔλ' οἱ φλόχοι...
ἰδοὺ!.. περνᾷ τὸ ναυτικὸν μετὰ τοῦ Θεοτόκη,
ποῦ τώρα ἐρασκέλωσε μαοῦναι καὶ φεργάδες
καὶ τὰ νερά τοῦ ἔχασε μ' αὐτοὺς τοὺς Δεσποτάδες,
καὶ τοῦ παραφορτώθηκε ὁ ἅγιος Κηθύρων,
ἡ δὲ δευτέρα ἐγινε τῆς πρώτης πλάνης χεῖρων,
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ ἅγιος, καθὼς παντοῦ μανθάνω,
τὴν πατερίτσα θάσπαζε ᾿στὸν Ὑπουργὸ ἀπάνω.
Φ.—Ἐλύσσαξαν, βρὲ Περικλῆ, μ' αὐτοὺς τοὺς Δεσποτάδες
κι' ἐπίσκοποι μᾶς ἔρχονται καὶ φαρδομανικάδες
νὰ μελετήσουν σοβαρῶς τοῦ κλήρου τὸ συμφέρον
κι' ἐκόπη τὸ συσσίτιον τῶν νταυλοκαλογέρων,
καὶ ᾿στὸ φτερό ᾿σηκώθηκαν γι' αὐτὸ οἱ καλογέροι
καὶ μὲ τὴ μύτη ἄρχισαν νὰ τρίβουν τὸ πιπέρι.
Κι' ὁ ἅγιος Πανάρετος, Δεσπότης Μεσσηνίας,
καθυποβάλλει, Περικλῆ, πολλὰς χειροτονίας,
κι' εὐρέθ' εἰς χεῖρας τοῦ σωρὸς ἐγγράφων σκοτισμένων,
τὰ μάλιστα δὲ πονηρῶν καὶ πλαστογραφημένων.
Ἄλλὰ ἐγὼ εἰς ἔλ' αὐτὰ ποσῶς δὲν δίδω πίστιν
καὶ ὑπολήπτωμ' ἔκαστον τῆς Ἐκκλησίας μύστην,
καὶ τὴν ἁγίαν τῶν εὐχῶν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω
καὶ ὠπλισμένους μὲ αὐτὴν εἰς τὰ βουνὰ νὰ τρέχω,

- καὶ ἀποφεύγων πειρασμοὺς μεγάλους καὶ ποικίλους,
νὰ τρώω μέλι ἄγριον, ἀκρίδας, κροκοδείλους,
καὶ λέοντας νὰ πολεμῶ διὰ χειρὸς ἀλκίμου...
Π.—Ἄς ἔχῃς ὅλων τὴν εὐχή...
Φ.—Καὶ σὺ τὴν ἰδική μου.
Ἄλλ' ἄς ἰδοῦμε, Περικλῆ, καὶ ᾿λίγες τὴν παράτα.
Π.—Τῶν διαφόρων Πρεσβειῶν διαβαίνουν τὰ φουσάτα.
Φ.—Ταράμ ταμτάμ, ταράμ ταμτάμ... ὀγρήγορα χαιρέτα.
Π.—Κυττάζω μᾶς μελαχρινῆς τὴν ἄσπρη καλτοδετά.
Φ.—Ντράπου, καὶ μένε Περικλῆ, μὴ βλέπῃς ᾿στὰ μπαλκόνια
θυμήσου ᾿λίγο, μασκαρὰ, τὰ περασμένα χρόνια,
θυμήσου ποῖα ἐνδοξὸς ἀνέτειλεν ἡμέρα...
ἰδέ... ἰδέ... ὁ Γερμανὸς σηκόνει τὴν παντιέρα,
κι' ὁ Γερμανὸς ὁ Καλλιγὰς μπασιτοῦνι τὰ εὐρήματα
κι' ἄλλο ἀγγούρι ἐξαφνα ᾿στὴ μέση μᾶς ἐδόχη,
καὶ τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐκόπη ἔλ' ἡ φόρα
κι' ὁ Γερμανὸς δὲν θὰ γενῇ Μητροπολίτης τώρα.
Ὁ δ' ἅγιος Μεθόδιος, ὡς ἀσφαλῶς μανθάνω,
ἀντὶ νὰ πάη, Περικλῆ, ᾿στὸν Γολγοθᾶ ἐπάνω,
τὸ ἔστριψε διὰ νυκτὸς κι' ἐπῆγε εἰς τὴν Σύρον
νὰ κλαύσῃ καὶ τὴν μοῖραν τοῦ καὶ σύμπαντα τὸν κλῆρον
ἀλλὰ κι' ἐκεῖ τὸν κυνηγᾷ καὶ τὸν καταδιώκει
τὸ φρικαλέον φάντασμα τοῦ πλάνου Θεοτόκη.
Καὶ ὅπου πᾶς, βρὲ Περικλῆ, ἁγίους θ' ἀπαντήσῃ,
καὶ σοδαράς περὶ αὐτῶν θ' ἀκούσῃς συζητήσεις,
κι' ἐπλήθυναν οἱ ἅγιοι ὡς κόπρος τοῦ Αὐγείου
κι' ἴσως κι' ἐμένα νὰ ἰδῇς μὲ στέφανον ἁγίου.
Π.—Βουδάσου τώρα, Φασουλῆ, καὶ ἡ Βουλὴ διαδίνει.
Φ.—Εἰς τὸ Παλάτι σήμερα θὰ φᾶνε οἱ καὶ μένοι.
Ὁ Βασιλεὺς τοὺς προσκαλεῖ νὰ τοὺς εἰπῇ ὀπολλὰ
μικρὸν δὲ κλάσμα τῆς προικὸς θὰ φᾶνε ᾿στὸ Παλάτι
διότι ἐκοπίασαν μὲ ὅλα τὰ σωστά τῶν
διὰ πολλὰ συμφέροντα τῶν Μεγαλειοτάτων,
καὶ τώρα γιὰ τοὺς κόπους τῶν καὶ γιὰ θυσίας τόσας
τοὺς πρέπει ζεῦκι δυνατὸ καὶ χίλιας ὀκτακόσας.
Μὰ ἴσως φᾶνε μὲ αὐτοὺς κι' ἀγωνισταὶ μεγάλοι,
ἡ Γκαλουλέυ δηλαδή, ὁ Τσέστων καὶ οἱ ἄλλοι.
Π.—Ταράμ ταμτάμ, ταράμ ταμτάμ... ἡ τελετὴ τελεῖται...
μαῦρ' εἶναι νύκτα ᾿στὰ βουνὰ κι' ὁ κλέφτης ξεσπάει...
Φ.—Ἐμπρός... ὀπλίσει γρήγορα, διαδίου μπεχλιβάνη,
καὶ ἡ ἀντιπολιτεὺς κουνήματα θὰ κάνη.
Π.—Σίγα δι' ὄνομα Θεοῦ...
Φ.—Μεταβολή, μαζέτα...
ἐδῶ τὸ βόλι ἀντηχεῖ κι' ἀστράφτ' ἡ μαγαγιονέτα.
Π.—Ἰλιγγιῶ, βρὲ Φασουλῆ, καὶ τούρτουρας μὲ πᾶνει.
Φ.—Ἀπεφασίσθη, λέγεται, ἀπὸ τὸν Δεληγγιάνη
πρὸς ἱερὰν ἀνάμνησιν τῆς Λαύρας, μασκαρὰ,
νὰ γίνετ' ἐπανάστασις τὸν χρόνον μὴά φορά.
Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.—Παρόλ ντοννέρ... θὰ ἔχωμε τὰ ἱμάτια...
νά! ὁ Λεβίδης προχωρεῖ μὲ κοπτερά λεπίδια.
Π.—Θεέ μου! τί κουνήματα...
Φ.—Κουνήσου, βρὲ σακάνη,
κι' ἐν μύρτου χλοερῷ κλαδί Κολοκοτρώνη κράτει.
Δὲν πρέπει τὸ περίσσευμα ὀλίγοι νὰ τὸ τρῶνε...
Π.—Ὅρσε πέντ' ἐξῆ χαστοκυαῖς, μωρὲ τυραννοκτόνε.

Ὁ Φασουλῆς μὲ τόνον
πρὸ τῶν κλεινῶν προγόνων.

- Ὁ σῆς, μεγάλοι πρόγονοι, τοῦ ἔθνους μας στολή,
πάλι πολλὰ θὰ σᾶς εἰποῦν ἀπόγονοι πολλοί,
πάλι λιθάνι ἄφθονο ᾿στὴν μνήμην σας θὰ κάψουν
κι' ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους σας πικρότατα θὰ κλάψουν,
κι' ἐνθουσιῶντες ποιηταὶ παληὰ θὰ ψάλουν χρόνια,
τὴ φουστανελά τὴ λερή, τὰ κλέφτικα μηλιόνια.
Ἐγὼ κανένα θούριον δὲν ἔχω νὰ σᾶς ψάλω,
οὔτε ἀνάποδα μ' αὐτὰ τὴν πίστι σας θὰ βγάλω,
οὔτε εἰς χρόνους παλαιούς ἀρματοπλῶν θὰ στρέψω,
οὔτε τοὺς ἀνδριάντας σας παντάπασιν θὰ στέψω,
ἀλλ' οὔτε πανηγυρικὸν κι' ἐγὼ θὰ ἐκφωνήσω
καὶ οὕτω πως τὰ τέκνα σας ὀλίγον συγκινήσω.
Πᾶς ἄλλος ἐμβατήρια παντοῦ ἄς ἀλαλάξῃ...
ἐγὼ δὲν λέγω τίποτε... θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ!
᾿στὰ μνήματά σας ἄς ἐλθοῦν ὁ Δήμαρχος κι' οἱ ἄλλοι
κι' ἄς γίνη τὸ μνημόσυνον κι' ἡ πρέπουσα θυσία,
ἀλλὰ ἐγὼ ᾿στους τάφους σας δὲν γέρνω τὸ κεφάλι,
διότι ἔβρεξε πολὺ καὶ εἶναι ὑγρασία.

- Ἐγὼ δὲν θέλω, πρόγονοι, νὰ εἶμαι πατριώτης
καὶ νὰ θρηνῶ τὴν εὐκλείαν τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης,
ἐγὼ δὲν δίνω κάλικο γιὰ τοὺς παληὰς λεφτά,
καὶ θὰ μ' εὐχαριστήσετε πιστεύω δι' αὐτό.
Μακρὰν μου πᾶσα ἐξαφῆς κι' ἡ τῶν πολέμων Μούσα,
ὁ Διάκος, ὁ Νικηταρᾶς, ἡ λεδεντιά τοῦ Τούσα...
μακρὰν μου οἱ ἀγωνισταί, οἱ λόφοι κι' ἡ ραχοῦλας,
ἡ ρεμματιαῖς, ἡ λαγκαθιαῖς, κι' ἡ κρυεραῖς βρυσούλας.
Ἐμπρός!.. περνᾶτε, πρόγονοι μεγάλοι, ἀπ' ἐμπρὸς μου,
νὰ σᾶς ἰδῇ κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ τοῦ ἄλλου κόσμου.
Ἰδοὺ!.. ἰδοὺ!.. οἱ πρόγονοι πλακόνουν ἀπὸ πέρα...
ἀπὸ καπνὸν ἐθόλωσε βαρὺν ἡ ἀτμοσφαῖρα...
ἀκούονται ἀλαλαγμοὶ καὶ τῶν ἀρμάτων κτύποι,
βροντοῦν τὰ λιανοτούφεκα καὶ χρεμετίζουν ἵπποι,
πελώρια δὲ σώματα ὀρθόνονται γιγάντων,
ἀπόγονοι ἀντάξιοι Ὀμηρικῶν Αἰάντων,
σπάθαι κυρταὶ λαμπροκοποῦν, σημαῖαι κυματίζουν,
ἰχθὺν πολέμου σάλπιγγες, φλοκάται ἀνεμίζουν,
ἡ θάλασσα φεγγοδολεῖ κι' ἀνάπτει ἐκ πυρῶν

κι' ἐπάνω πλέουν δόρατα κι' ἀσπίδες τῶν Περσῶν,
καὶ μ' ἔστερμένους παλαιστὰς ὀρχοῦνται οἱ Αἰσχύλοι
μὲ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας τῶν, μὲ ἄσμα εἰς τὰ χεῖλη,
κι' ἐξ ἱερῶν πηδοῦν δασῶν αἱ Πιερίδες Μοῦσαι,
γελῶσαι, χρυσοπλόκαμοι καὶ στεφανηφοροῦσαι,
καὶ μὲ Σειρήνων μουσικὴν μαγεύουν τὸν ἄερα
καὶ πρὸς ἐκείνην ἀπαντᾷ τοῦ κλέφτου ἡ φλογέρα.

Ἐνώπιόν μου, πρόγονοι τρισένδοξοι, φανήτε...
ποσῶς δὲν μὲ τρομάζετε, οὐδὲ μὲ συγκινεῖτε.
Καθόλου δὲν μ' ἐνθουσιᾷ τῶν τουφεκιῶν ὁ κύππος
καὶ τῶν σπαθίων τὸ τρίξιμο κι' ὁ χρεμετίζων ἵππος,
οὐδὲ κλεινοῦ πυρπολητοῦ τὸ σκάφος κι' ὁ θαυλός,
οὐδὲ τὸ κοκορέτσι σας καὶ ὁ θρηγῶν αὐλός.

Ἐγὼ δὲν καίω λίθων ὅσῃ μνήμην τῶν προγόνων,
σ' ἐμὲ ἀρέσ' ἡ κλεφτουριὰ τῶν νεωτέρων χρόνων,
ποῦ πατριώτας ἀληθεῖς μορφώνει καὶ σωτήρας
καὶ κλέβει τοὺς Κυζικηνούς καὶ Ἀττικούς στατήρας.

Αὐτὴ δὲν ἔχει ὅπως σεῖς τσαπράζια καὶ μηλιόνια,
αὐτὴ δὲν στήνει κλέφτικο εἰς τὰ βουνὰ λιμέρι,
καθβάλα πάει ὅσῃν Αὐλὴ, καθβάλα ὅσῃν θαλόνια,
καθβάλα κλέβει τὰ πουγγιὰ ἡμέρα μεσημέρι.

Μόνον αὐτὴν τὴν κλεφτουριὰ θαυμάζω καθ' ἑκάστην
κι' ὕμνω τοὺς τόσους ἄθλους τῆς μὲ ὄλην μου τὴν ζέσιν,
καὶ πάντοτε γονυπετὴς παρακαλῶ τὸν Πλάστην
ὅσους κλέφταις τοὺς σημερινούς μικρὰν νὰ λάβω θέσιν.

Ἴδου ἡ μόνη ἀληθὴς τοῦ ἔθνους κλεφτουριὰ,
κι' ὄχι Κολακοτρώνηδες καὶ ὄχι Καραϊσκοί...
γι' αὐτοὺς ἡ δόξα κι' ἡ τιμή, γι' αὐτοὺς καὶ τὰ φλουριὰ,
κι' εἰς τούτους μόνον ἐμπνευσὶν ὁ ποιητὴς εὐρίσκει.

Ὅσους ἀπογόνους σκύψετε, πατέρες φουκαράδες...
περνάτε σεῖς μὲ τάρματα κι' ἐμεῖς μὲ τοὺς παράδες.
Γιὰ σὰς ταγάρι καὶ φλασκι, γιὰ μᾶς πουγγιὰ καὶ κάσσαις,
γιὰ σὰς ἡ δροῦδαις μοναχὰ, γιὰ μᾶς θρεμμένας φάσαις.
Περνάτε ὅσο θέλετε... ὁ Φασουλῆς γελᾷ,
κι' ἐλάτε τὰ τουφεκία σας νὰ κάνετε ψιλὰ.

Ἐμπρός!... περνάτε, ἀετοὶ κι' ἀβάστακτα ξεφτέρια...
ἐγὼ εἰς τὰς θυσίας σας πεντάρη δὲν χρωστώ...
καὶ ἂν μὲ φασκελώσετε καὶ μὲ τὰ δηρὰ σας χέρια
τὰ φάσκελά σας δέχομαι καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

Βογγοῦν ξηραὶ καὶ θάλασσα κι' ὁ οὐρανὸς βροντᾷ,
κι' ἐγὼ εἰς τὰ Χαυτεῖα μας πηγαίνω νὰ τὸ στρώσω...
Ὁρεβουάρ, ὦ πρόγονοι, μὴν ἐρχεσθε κοντὰ,
γιατὶ ἴσως κανένα σας τζαπράζι νὰ σουφρώσω.

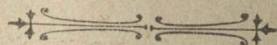
Βλέπω ψυχρὸς κι' ἀτράχος τὸ κάθε σας μνημεῖον...
πίσω οἱ κλέφταις τοῦ βουνοῦ κι' ἐμπρός οἱ τῶν Ταμελίων...
Μ' ὅσα κι' ἂν γράφουν διὰ σὰς πτωχοὶ καλαμαράδες
εἰς τὰς τριόδους σύρεσθε γυμνοὶ καὶ ψωμοζῆται...
γιοῦχα τὰ λιανοτούφεκα καὶ ζήτω οἱ παράδες,
ὀπίσω οἱ ἀγωνισταὶ κι' ἐμπρός οἱ Τραπεζίται.

Βαρέθηκα τῆς δόξαις σας καὶ τὰ δνόματά σας,
ὅτ' ἀμάτια μὴ μὲ βλέπετε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
γυρίσετε ὅσους τάφους σας μὲ ὅλα τάρματά σας
κι' ὅς εἶναι πάντα ἐλαφρὸν τὸ ἄγριόν σας χῶμα.

Ἀκούω ἐμβατήρια κι' αἰσθάνομαι ναυτίαν
κι' ἐπιθυμῶ τοὺς ρήτορας νὰ τοὺς ἐμβαλαρώσω...
πηγαίνετε, παρακαλῶ, ὅσους τάφους τὴν σκοτίαν
κι' ἀφήσετέ με ἥσυχο ὅσῃν ἥλιο νὰ τὸ στρώσω.
Μὴν πλησιάζη πρὸς ἐμὲ πολέμαρχος κανεὶς...
ἐγὼ τῆς Μπόρσας ἐξυμνῶ τοὺς κλεφτομογενεῖς.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, ἀγωνισταὶ γενναῖοι,
διαλυθῆτε εἰς καπνόν, πετάξετε ὅτ' ὕψη,
κι' ἐνόςῃ εἰς ἀπόγονος θὰ ζῇ καὶ θ' ἀναπνέη
σὰς βεβαιῶ ἡ κλεφτουριὰ ποτὲ πῶς δὲν θὰ λείψῃ.

Πηγαίνετε κι' ἀπηύδησα μαζί σας νὰ μιλῶ,
ὅταν δ' ὁ ἄλλος Μάρτιος ἐλθῇ μὲ τὸ καλὸ
μὲ τὰ χρυσὰ τσαπράζια σας καὶ τὰ λοιπὰ στολίδια
ἐλάτε πάλι γύρω μου νὰ σὰς εἰπῶ τὰ ἴδια.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Νέον Κουρεῖον ὁ «Ρωμηὸς» τῶν ἀδελφῶν Μπεράτη
κατὰ τὴν διασταθρῶσιν τοῦ δρόμου τῆς Βουλῆς...
καθ' ὅλα περιπατήσας κι' Ἀγάδιο ραχάτι,
εἰς τοῦτο δὲ κουρεύεται συχνὰ κι' ὁ Φασουλῆς.
Ἐφ' ὃ ἐνθέρμως συνιστῶ τὸ τοῦ Ρωμηοῦ κουρεῖον
ὅσας καλαισθητοὺς κεφαλὰς τῶν εὐγενῶν κυρίων.

Ἰάκινθοι, ποιήματα τοῦ Λάντε τοῦ ἀκαμάτου,
ποῦ εἰς τὰς Μούσας ρίχνεται μὲ ὅλα τὰ σωστά του
κι' εἶναι σπαθάτος ποιητὴς μὲ πένα καὶ μὲ πάλαι...
ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδονται καὶ τοῦτα ὅπως τᾶλλα
μὲ ρεμβασμούς, μὲ ὄνειρα, μὲ φλέγα καὶ μὲ πόνον,
τοῦ δὲ βιβλίου ἡ τιμὴ δραχμὴ καὶ μὴ μόνον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σῆς κάνω — πῶς ὅτ' σπῆτι μου ἀνέτη,
τὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἀνοδογέτον Εὐδην, — ὅτ' ἀπὸ λάδι κρεῖς ὅτ' ἐὺδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα ὀγκωσ ἀνδρά, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππεῶς τοῦ καλινού.